

за тѣхъ. Пратеннитѣ отъ вѣйводата, месиха хлѣбъ въ копаня, заровиха го да се пече, взеха да си правятъ и каша. М. Димитровъ отиде да търси по дърветата сирене, като знаеше, че овчеритѣ го крияха около кашлата. Той обиколи тукъ-тамъ и го намѣри огачено на едно дърво; взе го и отиде при другитѣ въ колибата, като имъ каза да си месятъ сиренена пита въ гаваната, дордѣто уври кашата. К. Кавръка захвана да месе и си думаха: — да може да дойде нѣкой билиукъ башия? — И то се случва думаше Гаджаловъ и Кондю. Маринъ, въ това врѣме, излѣзе отъ колибата и видѣ, отъ къмъ една голѣма канара, между едно проходно мѣсто, че иди единъ чловѣкъ засуканъ съ шалъ. Помисли го за Арнаутинъ. Прѣзъ тѣзи дни бѣше се пуснало слухъ, че Арнаутитѣ, които бѣха затворени по убийството на Стоянъ Айрана, едина отъ тѣхъ ужъ казалъ: „ако ме направятъ билиукъ-башия, азъ ще излоя всичкитѣ комити.“ Затова М. Димитровъ като съглѣда чловѣкътъ, който му помыза на Арнаутинъ, тръгналъ да ги прѣслѣдва, извика на К. Кавръка: Ловчалж*) иди единъ Арнаутиниъ и се примжква отъ къмъ голѣмата канара да не е билиукъ-башия? Кондю и Михалъ мислѣха, че е на шега. Той имъ повтори, потрети и това казваше: „излѣзте, скрийте се задъ дърветата на чардакътъ да не ни видѣтъ.“ Тѣ излѣзаха и видѣха, че това е истина. Побързаха да се скриятъ. Сиренената пита остана расплѣскана въ гаваната. Едно куче отъ овчерскитѣ, впусна се да яде. Кондю се разгнѣви; искаше да замѣри кучето.

*) Нѣколко момчета отъ четата бѣха се прѣименува ли: Кондю Кавръка (Ловчалж), Георги Шопа (Помакъ), Маринъ Димитровъ (Караджата и Кара-Мустафа), Василъ Желчовъ (Делна), Илия Радювъ (Маджаръ нехливанъ), Кръсто Кючоковъ (Христемаа или Кючокобаа).